

Дамян Дамянов

След всичко

Дори не страдам вече, не скърбя.
Дори усмихнат тъжно, пак си мисля:
„А колко пъти бивах на ръба
на своята смърт и с нея се здрависвах!“
И колко пъти, срещнал тази смърт,
си стискахме ръце? По моите длани
и досега ръцете ѝ личат
Като следи от адови казани.
Тъй ми се мреше... Днес не ми се мре.
След толкоз смърти ми се оживява...
Добре, че има памет! Дваж добре,
че има подир паметта забрава!
С една усмивчица – дъга след дъжд,
накрай се хващам в тъжната идея:
все пак ще трябва да умра веднъж,
да може повечко след туй да се живее.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8552>]